

Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71 + 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J

Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 21.

(323.)

Vol. 14.

satellite

1-416

Thursday,

November 4,

2004

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Já chci k divadlu!

Lenka Kimla (vlevo), Tomáš Mašek a Zdenka Novotná ve hře Nového divadla *Já chci k filmu!* Hru podle předlohy Neil Simona *I ought to be in pictures* upravil pro torontské poměry a režíroval Tomáš Mašek.

Foto: abe

Když jsem v roce 1980 přišel do Kanady, setkal jsem se velice často s názorem: „Krajanům, to se raději vyhnu, ale jediné na co jdu je české divadlo. To má úroveň.“ Pak jsem byl častokrát pozván k lidem, kteří se krajanům vyhýbali a ono se to u nich přímo hemžilo dvounožci, kteří používali jazyk blízký češtině, občas podobný slovenštině. To byly jakési výjimky, ale jinak se tyto lidé s Čechy nestýkali.

Jednou večer jsem tedy vyrazil do *Limelight Dinner Theatre* na Yonge St. Hráli tam *Muže v offsidu* a já se příjemně bavil. Pamatuji se, že Jiří Škoda tam hrál pana Sádla. Maličký pan Sádlo fotbal nikdy neviděl, pouze ho slyšel. V knize Karla Poláčka jsou svatebčané po obřadu na zápase Československo-Maďarsko a novopečený ženáč Eman mladší vezme pana Sádla na ruku a ten pak může sledovat celý druhý poločas tohoto zápolení na vlastní oči. Nedovedu si představit, že by někdo vzal Jiřího Škodu, který není sice velký vzrůstem na ruku a Jiří by na ní seděl, jako na lavičce fotbalového stadionu a sledoval fotbalové utkání. Po pravdě řečeno nedovedu si ani představit, že by neposedný Jiří Škoda se dokázal na fotbal dívat déle než pět minut. V Novém divadle však s touto scénou neměli problémy. Zkrátka tam

tato scéna chyběla a nikdo to nepoznal.

A to je právě pěkné na divadle, že vlastně *Hamlet* nemusí trvat pět hodin, jak ho napsal Shakespeare, ale může to být jednoaktovka. Herci mohou každé představení udělat jinak anebo ho mohou zkopírovat podle předlohy. Mohou zapomenout text nebo si vymyslet něco jiného místo toho. Mohou improvizovat, ale také je nikdo do improvizace nenutí. Tehdy jsem si řekl, že chci k divadlu.

Jenže jsem brzy zjistil, že jsem na to úplně dřevo. K divadlu jsem se tedy nedostal a nemožu souhlasit s výrokem Tomáše Maška, který pronesl v neděli jako John Trucker, že k Novému divadlu vezmou každého. Mne by tam nevzali.

Jednou jsem se ptal svého spolužáka Jiřího Vočky, komu fandí ve fotbale, odpověděl, že na fotbal nechodí fandit, ale kritizovat. Já tedy od té doby, co jsem poznal svoji omezenost, nechodím do divadla kritizovat, ale chodím tam fandit. A tuhle neděli jsem fandil Tomáši Maškovi, že dokázal hru předělat do našeho prostředí, Zdence Novotné, že je vždy originální. Po každé je v ní něco nového. Vždy do toho vloží kus sebe. Naivitu Líby Trakařové, kterou maskuje s pubertální suverenitou.

Potěšilo mne, že Lenka Nováková nazpívala šanson podle Vítězslava Nezvala, ke kterému pro představení složil hudbu Jiří Grosman.

Ocenil jsem dlouhé dialogy, které vychutnávám a miluji. Nedávno jsem slyšel v rádiu Dürrenmattův *Noční rozhovor*. Bylo to z roku 1964, ale bylo to něco, co se dá poslouchat znovu a znovu a pořád tam člověk nachází něco nového.

Lenka Kimla, (či ve hře Liba Trakařová,) filmové angažmá nezískala, získala však něco jiného, vztah k otci, kterého hrál Tomáš Mašek, přátelství Stefi (Zdenka Novotná) a snad i někoho pro život. Nechci přeceňovat hloubku představení. Nebylo to filosofické drama, ale vždyť život se neodehrává vždy na úrovni Bergmanových filmů, které mne braly u srdce v mládí.

V neděli jsem viděl nejen pěkné představení, ale i krásně prokreslené digitální fotografie Miloše Kučery (www.mpk.softmusic.net) a u vchodu mne Pavel Král, který se stará také o lístky upozornil, že letos není předplatné, ale že si lístky na každé představení musíte objednat zvlášť. Tímto jeho vzkaz vyřizují a opravují zprávu, kterou jsme uvedli posledně. A příště přijdu a budu zase fandit, nikoliv kritizovat. To nechám svému spolužákovi Jiřímu Vočkovi až půjde někdy na fotbal, když hokej asi letos v Kanadě nebude.

Aleš Březina

***